

LIBRIS

Redactare: ADELINA BOICU-DRAGOMIR

Traducere: ALINA POPESCU

Tehnoredactare: LORENA IONICĂ, CRINA NICULESCU

Corectură: RODICA CREȚU

Tania Unsworth, *The Secret Life of Daisy Fitzjohn*

Copyright © 2016 by Tania Unsworth

Orion Children's Books, an imprint of Hachette Children's

Group © 2016

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate

Editurii CORINT JUNIOR, imprint al Grupului Editorial Corint.

ISBN 978-973-128-710-2

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională a României.

VIATA SECRETĂ

A LUI

DAISY

FITZJOHN

TANIA UNSWORTH

Traducere din limba engleză:
Alina Popescu

CORINT JUNIOR

PRIMA ZI

Nu ți pătul, ci zgomotul mașinii care se apropia pe alee o trezi. Daisy era obișnuită cu ți-petele. Veneau de la păunii care se sălbăticleseră cu mulți ani în urmă. Întotdeauna erau așa de gălăgioși înainte de ivirea zorilor.

Nedumerită, se ridică în capul oaselor. Mama nu-i spusese că pleacă. Miercurea mergea întotdeauna la magazin, însă azi era abia luni. Îi descri-sese locul, cât de mare era și plin ochi, de la tavan până în podea, cu tot ce-ți putea fi de trebuință. Lui Daisy i se păru că seamănă foarte mult cu pivnița de aici, de la Brightwood Hall.

Ascultă cum zgomotul mașinii se pierdea treptat în depărtare, până ce nu se mai auzi deloc. Se ghemui iarăși sub pătură și închise ochii. Oricare i-ar fi

fost destinația, mama avea să se întoarcă înainte de ora unsprezece. Nu întârzia niciodată.

Când se trezi din nou, soarele era deja sus pe cer. Coborî din pat și se duse la bucătărie. Dormitorul lui Daisy nu era nici pe departe la fel de aglomerat ca majoritatea camerelor din Brightwood Hall, așa că vedea foarte bine împrejurimile conacului. Vedea partea de sus a balconului de piatră de deasupra intrării principale și cele două urne – una care căzuse, cealaltă, încă pe pedestalul ei – aflate la stânga și la dreapta. Dincolo de ele se întindea lunga alee de acces. Era pavată cu pietriș, dar din loc în loc se zăreau petice de buruieni și iarbă. De la distanța asta, lui Daisy i se părea că seamănă cu o blană. Cu blana pătată a unui uriaș leopard de zăpadă, înfășurată în jurul casei.

Aleea traversa șerpuind gazonul și ajungea până la porțile aflate la un sfert de milă depărtare. Dar „gazon” nu e chiar cuvântul potrivit pentru întinderea de iarbă pe care Daisy și mama ei nu reușeau niciodată s-o tundă decât în jurul casei. Restul aducea mai degrabă a pajiște, din loc în loc cu iarba până la brâu și plină de flori sălbatice. Pajiștea asta se întindea până aproape de gardul de împrejmuire, întreruptă de copaci uriași – stejari și cedri – cu

trunchiurile pitite în umbra verzuie. Arborii se îndesau în apropierea porților, ascunzând drumul de dincolo, lăsând vederii numai dealurile din zare și micuța siluetă a unei turle de biserică. Peste dealuri, complet nevăzut, se întindea oceanul.

Își puse un tricou și pantaloni scurți și coborî să ia micul dejun. Imediat lângă camera ei era Galeria Portretelor, pe o parte cu tablourile atârinate pe pereți și pe cealaltă cu o balustradă de lemn de unde se vedea Sala de Marmură de dedesubt. La unele tablouri nu se zărea decât partea de sus, în vreme ce altele – de pildă portretele Generalului și ale Doamnei pe Cal – erau perfect vizibile. Însă cele mai multe erau ascunse în spatele teancurilor de cărți ce se înălțau pe podea.

Daisy se ridică pe vârfuri și se uită la Micul Charles prin deschizătura dintre două turnuri de cărți. Era o descoperire recentă. Până acum, singura persoană din Galeria Portretelor cu care mai vorbise fusese Doamna de pe Cal. Însă Doamna era prea aprigă și prea mândră ca să stea la palavre, așa că descoperirea Micului Charles îi adusese o imensă ușurare. Nu că zărea prea mult din făptura lui, doar partea de sus a trunchiului. Părul negru îi era tuns

în formă de castron de budincă, iar la gât avea un guler alb de dantelă.

— Salut, îi spuse ea în șoaptă.

— Bună dimineața, îi răspunse Micul Charles.

— Ești OK?

— Sigur că nu! Sunt groaznic de înghesuit aici.

Daisy împinse cu grijă cărțile, lărgind deschizătura. Acum îl vedea în întregime.

— Vai! strigă ea. Porți rochie!

— Ba *nu!* Mama poartă rochii. Asta e o *tunică*. Aș putea să-i pun să te biciuiască pentru ce-ai spus adineauri.

După voce părea enervat.

— Poate, pe vremuri. Acum nu mai e posibil, îi zise Daisy, împingând încă puțin teancurile de cărți.

Se ivi mâna Micului Charles, care strângea un cerc de lemn.

— Deci asta ținam în mână! exclamă el. Credeam că e spătarul unui scaun. Cercul meu! Nu e de-a dreptul minunat?

— E foarte frumos, îi răspunse Daisy, nevrând să-i rănească sentimentele.

— Poate ți-l dau și ție cu împrumut, spuse Micul Charles, în glas strecurându-i-se o ușoară undă

de viclenie. Poate, dacă îmi mai faci puțin loc. Cu siguranță.

— O să încerc mai târziu. Acum trebuie să mănânc.

Trecu pe lângă General. Se temuse întotdeauna de mustața lui lungă și răsucită și de ochii palizi, cu timpul teama crescând până când nici nu mai îndrăzni să-l privească. În parte, motivul era acela că Generalul avea Nebunia. Mama îi explicase că Nebunia nu era contagioasă, dar, chiar și așa, era mai înțelept să nu riște. Trecu grăbită prin dreptul lui, ferindu-și privirea.

În capul scărilor se opri. Marea scară de la Brightwood Hall era din marmură și, pe măsură ce cobora, se desfăcea în evantai, ca trena unei rochii de gală. Treptele erau traversate pe mijloc de o fâșie de covor din catifea albastră, iar pe ele nu se afla niciun obiect. Jos, în Sala de Marmură, lucrurile stăteau cu totul altfel. Vasta întindere a sălii era plină până la refuz cu rafturi, toate așezate foarte îngheșuit și alcătuind un soi de labirint. Rafturile aveau peste șase metri înălțime și gemeau de mii și mii de cutii, iar culoarele care le despărțeau erau extrem de înguste. Chiar și mama ei, o femeie subțirică, trebuia să se strecoare mergând de-a latul.

Daisy nu era nevoită să o imite, fiindcă era o cățăătoare excelentă. Deși se temea de multe lucruri – furtuni, întuneric, portretul Generalului, geamătul țevilor de apă atunci când se lăsa frigul –, nu-i fusese niciodată frică să se cațăre. Avea îndemânarea unei maimuțe. Poate nici chiar așa, fiindcă îi lipsea coada, dar pe-aproape, deoarece nu trebuia să se gândească prea mult. Dintr-un salt escalada cel mai apropiat raft până în vârf, apoi le străbătea rapid pe celelalte, mergând în patru labe. La vârsta de unsprezece ani, era tot mai mare și mai grea, dar nu era niciun pericol ca rafturile să se răstoarne. Erau din oțel și ținute în podea.

Când ajunse pe marginea poliței, sări pe raftul de alături, coada împletită tresăltându-i pe spate. Părul lui Daisy era lung, negru și des. La fel ca părul mamei ei, doar că al acesteia bătea într-un argintiu minunat. În afară de păr, nu mai semănau la nimic. Mama avea membre lungi și-o ținută elegantă și se mișca foarte încet, parcă temându-se să nu se spargă. Daisy era iute, cu o statură puternică și compactă.

Serile, își despletea coada și-și lăsa părul strălucitor să atârne până la mijloc.